

ПРОЛОГ

Консул Гегемонії сидів на балконі космічного корабля ебенової барви і виконував рахманіновську прелюдію до-діез мінор на старожитньому «стейнвейї», що чудово зберігся попри все, а десь унизу в мочарах під ним вирували та завивали якісь ящери, великі і зелені. На півночі громохмарилось. Проти чорно-синього штормового неба виступав обрис хащ із голонасінних велетів, і в знавіснілому небі вежею заввишки дев'ять кілометрів виросла шарувато-купчаста кучугура. Обрій мережили брижі блискавиць. Час від часу поруч із кораблем абияка тінь заблукалої рептилії сліпо натикалася на поле-перепону і з диким вереском сахалася геть, кидаючись пробоем в огорнутий бразолійним серпанком ліс. Консул зосередився на складному пасажі прелюдії і не звертав ані найменшої уваги на все ближчу бурю та прихід ночі.

Задзвенів приймач лінії «світло+».

Консул покинув ґрати, його пальці зависли над клавішами, і він прислухався. Під добрий посвист вітру гуркотів грім. Зі сторони голонасінного лісу долинало жалобне квиління зграї падложерів. Десь у темряві на землі тупий звір просурмив їм у відповідь. Запанувала тиша. Раптовому беззвуччю підспівували напівтони поля-перепони. І знову задзвенів приймач.

— Дідько, — вилаявся Консул і рушив відповісти на дзвінок.

Поки комп'ютер обробляв та розшифровував цей спалах тахіонів, що швидко розпадалися, чоловік налив собі чарку шотландського віскі. Він упав на подушки сидіння в проекційній ніші, щойно моніdisk заблимав зеленим вогником.

— Вмикай, — скомандував Консул.

— Ми обрали вас. Ви повертаєтеся на Гіперіон, — заговорив хрипкий жіночий голос. Картинка ще до пуття не з'явилася: у повітрі всередині ніші бриніли самі тільки коди передачі, за якими чоловік дізнався, що плюс-сигнал надійшов із управлінської столиці Гегемонії — Центру Тау Кита. Точні координати для цього йому були не потрібні. Постарілий, але такий же прекрасний голос Міни Гледстон ні з чим не сплутаєш. — Ми обрали вас. Ви повертаєтеся на Гіперіон у складі Прощі до Ктиря, — правив він далі.

«Уже розігнався!» — подумав Консул і підвівся, щоби піти із ніші геть.

— Церква Ктиря обрала, а Річ Спільна затвердила як вашу кандидатуру, так і ще шістьох інших осіб, — розповідала Міна Гледстон. — Ваша згода в інтересах Гегемонії.

Консул стояв нерухомо в ніші, повернувшись спиною до мерехтливих кодів передачі. Навіть не озирнувшись, він підняв чарку й осушив її.

— Ми в надзвичайно плутаній ситуації, — провадив своєї втомлений голос. — Три стандартні тижні тому наше консульство та місцеве самоврядування «світлом-плюс» надіслали новини про те, що Гробниці часу починають відкриватися. Антиентропійні поля навколо швидко розширюються, і Ктир виходить на лови далеко на південь, аж ген попід хребет Вузdechки.

Консул розвернувся і впав на подушки. Перед ним висіла голограма древнього обличчя Міни Гледстон. Її очі виглядали не менш утомленими, ніж звучання її голосу. — Щоб устигнути до відкриття Гробниць, ми негайно відрядили особливе з'єднання ВКС із Парваті для евакуації громадян Гегемонії. Їхній час-у-борг становитиме трохи більше від трьох гіперіонських років. — Жінка замовкла, і Консулу здалося, що він іще ніколи не бачив Виконавчу директрису Сенату такою похмурою. — Нам не відомо, чи встигне евакуаційний флот. Але це ще квіточки. На підході до системи Гіперіона ми виявили... міграційний рій Вигнанців... щонайменше чотири тисячі одиниць. Евакуаційна група заледве їх випереджає.

Консул розумів, чому вагається Гледстон. Міграційний рій Вигнанців міг складатися із найрізноманітніших кораблів, що варіюються в розмірі від одномісних бійрозвідників аж до бляшаних міст і панцирних комет з десятками тисяч міжзоряних варварів.

— Об'єднаний штаб Збройних сил вважає це великим наступом Вигнанців, — вела далі розповідь Міна Гледстон. Корабельний комп'ютер так спроектував голограму, що сумні карі очі жінки, здавалося, гляділи прямо в душу Консула. — Чого вони прагнуть: установити контроль над Гіперіоном через ті Гробниці часу або ж розгорнути масовану атаку на Всемережжя — ми можемо тільки здогадуватися. Тим часом із системи Камна вже стартував бойовий флот ВКС, до якого прикріплено власний інженерний дивізіон для побудови телепорту. Зараз вони йдуть на допомогу евакуаційним силам. Та залежно від розвитку подій ми їх можемо відкликати.

Консул кивнув і якимось неуважно підніс чарку з віскі до губ. Насупився, помітивши, що вона порожня, і впустив на рясний килим, що встилав підлогу голографічної ніші. Навіть без військової освіти та підготовки він розумів усю складність тактичних ухвал, які мала винести Гледстон і разом із нею начальники об'єднаного штабу. Тільки за умови побудови військового телепорту в системі Гіперіона (а це витрата несусвітніх коштів) можна чинити хоч якийсь опір Вигнанцям. І які б таємниці не зберігалися в Гробницях часу, вони все одно потраплять до рук ворога Гегемонії. Якщо ж флоту вдасться вчасно його спорудити і Гегемонія зважиться всіма силами боронити всамітнений, далекий і колоніальний світ Гіперіона, Всемережжя наразиться на страшенний ризик пропустити атаку Вигнанців у якому-небудь іншому місці периметру. В найгіршому разі, варварам удасться захопити телепорт і проникнути в саме Всемережжя. І Консул спробував уявити реальність, у якій закуті в броню війська Вигнанців рушають у портали, аби вийти в бозна-які столичні міста цілої сотні світів.

Він пройшов крізь голограму Міни Гледстон, підняв склянку і відправився за добавкою віскі.

— Ми вас обрали для участі в прощі до Ктиря, — повторило зображення старої директриси, яку новинарі залюбки порівнювали з Лінкольном, Черчиллем, Альварес-Темпом чи то будь-яким іншим легендарним політиком Землі із часів до Гіджри, модного серед преси в той або інший момент. — Тамплієри надсилають свій корабель-дерево «Ігдрасіль», — правила далі Гледстон. — Командир евакуаційного корпусу має наказ пропустити його. Із тритижневим часом-у-борг ви зможете перехопити «Ігдрасіль», перш ніж він встигне квантуватися із системи Парваті. На його борту вже будуть шестеро інших прочан, обраних Церквою Ктиря. За даними нашої розвідки, щонайменше один із сімох палігримів грає на користь Вигнанців. Станом на зараз... ми не маємо... жодного уявлення, ким він може бути.

Консул не втримав посмішки. Поміж усіх ризиків, на які зараз доводиться йти Гледстон, один полягав якраз у тому, що старій жінці довелося вирішувати, чи цим шпигуном Вигнанців не є сам Консул і чи вона щойно не передала йому ключову інформацію по «світлу+». А чи й *справді* раптом для нього це була новина? Адже пересування флоту можна відстежити, щойно кораблі вмикають рушії Гокінга, тому в разі якщо Консул — таки *агент* Вигнанців, відвертість директриси можна вважати спробою його залякати. Усмішка чоловіка розтанула, він відсьорбнув віскі.

— Серед обраних прочан — Сол Вайнтрауб і Федман Кассад, — повідомила Гледстон.

Консул нахмурих брови. Він втупився в хмару цифр-іскринок, що, наче рій комашні, обліпила обличчя літньої дами. Лишалось п'ятнадцять секунд плюс-сигналу.

— Нам не обійтися без вашої допомоги, — сказала Міна Гледстон. — Нам конче необхідно розкрити секрет Гробниць часу та Ктиря. І це паломництво, може статися, — наш останній шанс. Якщо Вигнанці завоюють Гіперіон, їхнього агента треба ліквідувати, а Гробниці за-

печатати навіки. Будь-яким коштом. Від цього залежить доля Гегемонії.

Передача скінчилася. Світилися лише миготливі координати точки рандеву.

— Записати відповідь? — поцікавився комп'ютер. Попри запаморочливі витрати енергії, необхідні для цього, на кораблі існувала можливість відправляти короткі шифровані сигнали у вічно схвильоване море надсвітлових теревенів, які зв'язували докупи людство, розкидане по всій галактиці.

— Ні, — відказав Консул і рушив до балкона. Чоловік обіперся на перила. Надворі панувала ніч, і в небі висіли низькі хмари. Крізь них не прозирило жодної зірочки. Темрява вважалась би цілковитою, якби не постійні спалахи блискавок на півночі і приглушена фосфоресценція боліт. Раптом Консул чітко усвідомив, ким він був насправді тієї секунди, — єдиним розумним створінням на безіменній планеті. Він вслухався у звуки допотопної ночі, які лунали понад тванню, і думав про ранок, про те, як він удосвіта заведе свого електромагнітного «Віккена», про залитий сонцем день і полювання на крупну дичину в папоротевому лісі на півдні, а потім про те, як надвечір він повернеться на корабель, щоби з'їсти добрячий біфштекс і випити холодного пива. Консул міркував про яскраві радощі мисливця і не менш виразну розраду самоти, самоти, яку він заслужив своїм болем та кошмарами, що їх зазнав на Гіперіоні.

Гіперіон.

Консул повернувся всередину, втягнув балкон і замкнув корабель із першими важкими краплями дощу. Спіральними сходами він піднявся у спальний відсік у самісінькій маківці зорельота. У круглій каюті було темно, і тільки мовчазні вибухи грози в ілюмінаторі підсвічували потоки води, що лилися з нічного неба. Консул роздягся, ліг на жорсткий матрац і ввімкнув аудіосистему та під'єднав зовнішні мікрофони. Він слухав, як знавсіній шторм співає в унісон із лютим «Польотом валькірій» Вагнера. Ураган шттовхався із кораблем. Виляски грому

сповнили відсік, а ілюмінатор спалахував білим вогнем, надовго обпікаючи сітківку очей.

«Вагнер годиться лише під грозу», — подумав Консул і заплющив очі. Але бачив миготіння блискавок навіть із опущеними повіками. Чоловік згадав, як іскряться кристали льоду під час буревіїв у низьких горах біля Гробниць часу, та в спогадах зринув іще холодніший відсвіт сталі на залізних шипах ірреального тернового дерева Ктиря. Він пригадав нічні крики і в'язкий погляд стогранних, криваво-рубінових очей самого Ктиря.

Гіперіон.

Консул про себе віддав комп'ютеру наказ заглушити всі мікрофони і підняв руку, щоб затулити очі. У раптовій тиші він лежав і думав про божевільну подорож назад на Гіперіон. Одинадцять років він просидів консулом на цій віддаленій та загадковій планеті, і за весь цей час таємнича Церква Ктиря дала добро лише на дюжину барж пілігримів із інших світів, які рушали в свою прощу пустельними і вітряними рівнинами навколо Гробниць часу за північним хребтом. Не вернувся ніхто. І це-то в нормальний час, коли Ктир був бранцем хроноприпливів та нікому не зрозумілих сил, а антиентропійні поля не ширились далі, ніж на пару десятків метрів навколо. Крім того, ніхто не чекав навали Вигнанців.

Консул подумав про Ктиря, який вільно блукав усім Гіперіоном, про мільйони планетян та кілька тисяч громадян Гегемонії, безпорадних перед лицем істоти, непідвладної самим законам фізики і з якою можна було говорити лише мовою смерті. Чоловік здригнувся навіть у теплому повітрі відсіку.

Гіперіон.

Ніч і буря минули. Новий штормовий фронт нісся поперед близького світанку. Двохсотметрові голонасінні гнулися та гойдалися під поривами нової стихії. За кілька секунд до появи перших променів сонця корабель ебенової барви, що належав Консулу, злетів і, тягнучи за собою хвіст голубої плазми, вп'явся в густі хмари на шляху до відкритого космосу та пункту свого рандеву.

1

Консул прокинувся із характерним головним болем, сухістю в горлі та відчуттям, ніби він бачив і забув тисячу снів — типовими наслідками перебування в криогенній фузі. Він кліпнув очима, випростався на присадкуватуму лежаку і ніби похмільними руками здер останні липучки із сенсорами. Крім нього, в овальній кімнаті без вікон перебувало двоє кущих клонів з екіпажу та дуже високий тамплієр у плащі з каптуром. Один із клонів запропонував Консулові традиційний для розморожуваних помаранчевий сік. Чоловік прийняв підношення і жадібно допався до склянки.

— Наше Дерево у двох світлових хвилинах та п'ятьох годинах льоту від Гіперіона, — проказав храмовник, і Консул второпав, що до нього звертається Гет Мастін, командир тамплієрського корабля-дерева та його Істинний Голос. В голові у чоловіка пронісся непевний спогад про те, що це ознака великої шани, коли тебе будить сам капітан, але йому було надто млосно, аби належно оцінити цей факт. Він і досі лишався дезорієнтованим.

— Решта прокинулися кілька годин тому, — правив далі Гет Мастін і махнув рукою, відсилаючи клонів геть. — Усі вже зібралися за обіднім столом на крайній носовій платформі.

— Хгрxxx... — проказав Консул і ще раз відсърбнув соку, прочистив горло та спробував знову: — Дякую, Гете Мастіне, — вичавив із себе він. Озирнувшись навколо яйцеподібної каюти з трав'янистим килимом, прозорими стінами та ребрами жорсткості із суцільного, гнutoго яз-дерева, Консул зрозумів, що він має бути в якомусь із менших житлових відсіків. Чоловік заплющив очі і спробував пригадати, як перестрівся із тамплієрським зорельотом перед квантуванням.

Консул запам'ятав лише підліт до точки зустрічі і перший погляд на кілометровий корабель-дерево. Дрібні його деталі розмивалися під дією надлишкових силових полів, що їх виробляли машини та бортовий ерг, оточуючи зо-

реліт сферичним серпанком. Щоправда, в густій кроні світилися та проглядали тисячами вогників тонкостінні житлові відсіки. Мерехтіння схожих вогнів оторочувало незліченні платформи, містки, командні палуби, сходи та альтанки. Навколо окоренка корабля-дерева гроном наросли технологічні та вантажні сфери, схожі на чорнильні горішки гігантського розміру, за якими тягнулись біло-блакитні та бузкові вихлопи рушія — наче коріння завдовжки десять кілометрів.

— Інші чекають, — тихо повторив Гет Мастін і кивнув у сторону низьких подушок, де лежав консульський багаж, ладний розкритися від одного погляду хазяїна. І поки тамплієр замислено розглядав балки із яз-дерева, Консул одягавсь у майже діловий одяг для вечірніх заходів: бахматі чорні штани, начищені корабельні туфлі, широку в талії та на ліктях блузу білого шовку, топазову заціпку для коміра, напівсюртук із малиновими нашивками Гегемонії на еполетах, а також у м'який золотий капелюх на три кути. Сектор округлої стіни перетворився на дзеркало, в якому, прискіпливо поглянувши на своє відображення, Консул побачив чоловіка, старшого від середніх літ, у майже діловому одязі для вечірніх заходів, засмаглого, хоч і на диво блілого навколо сумних очей. Він спохмурнів, кивнув і розвернувся.

Гет Мастін махнув рукою, і кризь проділ у відсіку Консул рушив за цим рославцем у плащі на доріжку, що попід стіною кори вела кудись угору, біжучи довкруг масивного стовбура корабля-дерева і повністю зникаючи з очей. Консул завагався, підступив до її краю та миттю відійшов назад, адже до коренів дерева було щонайменше шістсот метрів униз, наскільки цей «низ» можна таким вважати при силі тяжіння (згенерованій сингулярностями, що скніли поміж коріння корабля-дерева) в одну шосту від стандартної величини. Перил — зась.

Вони знову рушили вгору і метрів за тридцять, десь на половині спірального шляху, збочили з головної доріжки на хисткий підвісний місточок, що вів до гілки, завширшки метрів із п'ять. Їхня путь пролягала на периферію, де

буйнолістя деревної крони купалося в промінні гіперіонового сонця.

— Мій корабель розконсервували? — поцікавився Консул.

— Він у сфері номер одинадцять, повністю заправлений і готовий до роботи, — відповів Гет Мастін. Подорожні пірнули в тінь від стовбура, і на чорних латках у темному мереживі листя з'явилися зорі. — Інші прочани дали згоду на спуск у вашому кораблі, якщо командування Збройних сил не матиме нічого проти, — додав тамплієр.

Консул протер очі і пошкодував, що йому дали так мало часу на те, щоби прийти до тям після холодних лещат кріофуги.

— Ви зв'язувалися із військовими?

— Так, звісно, з нами вступили в контакт, щойно ми вийшли з квантового стрибка. І цієї миті... військовий корабель... супроводжує нас. — Гет Мастін махнув рукою до латки неба в них над головами.

Консул примружився, але тієї миті фрагмент горішнього ярусу гілок вплив із тіні дерева, і все їхнє рясне листя зайнялося надвечірнім вогнем. Та навіть там, де все ще барилася тінь, пташки-світляки, що вгніздилися поміж гілля, немов японські ліхтарі, освітлювали доріжки, лискучу лозу-гойдалку та осяйні підвісні мости; світлячки зі Старої Землі та променисте павутиння з Мауї-Заповітної хоч блимали і підказували напрямки в кроні дерева, та все одно мішалися із візерунками сузір'їв, чим могли спантеличити навіть досвідчених в орієнтуванні по зірках мандрівців.

Гет Мастін ступив у корзину підйомника, що висів на линві з армованого вуглецю, яка зникала у дереві в трьохстах метрах над їхніми головами. Консул зайшов за ним, і в повній тиші їх потягнуло нагору. Неможливо було не помітити, що доріжки, відсіки і платформи абсолютно безлюдні, коли не рахувати нечисленних тамплієрів та мізерний екіпаж зорельота. Консул не пригадував жодного пасажира, якого б він запримітив у клопітному проміжку між зустріччю кораблів та своєю фугою. Тоді він вирішив,

що це лише наслідок близького квантування і пасажирів просто вже спокійно собі почивають у лежаках перед фугою. Однак тепер, коли швидкість упала до вкрай низьких релятивістських показників, гілки корабля-дерева мали би ломитися від роззяв-пасажирів. Своїм спостереженням чоловік поділився з тамплієром.

— Ви та інші шестеро — наші єдині пасажирів, — відповів Гет Мастін. Корзина спинилася в густій частині крони, і капітан рушив до дерев'яного, зношеного від часу ліфта.

Консул здивовано кліпнув. Зазвичай, тамплієри на одному кораблі-дереві перевозили від двох до п'яти тисяч пасажирів. Це був і справді найприємніший спосіб подорожувати між зірками. Час-у-борг рідко перевищував чотири чи п'ять місяців, а переходи на відстані в кілька світлових років між недалекими зоряними системами були нетривалими та видовищними, що дозволяло пасажирам проводити мінімальний час у фузі. Подорож до Гіперіона в обидва кінці, на яку корабель-дерево витрачає шість об'єктивних років Усемережжя, *без жодного комерційного пасажирів* — це просто катастрофічні збитки для храмовників.

Аж раптом Консул із запізненням зрозумів, що корабель-дерево ідеально підходить для майбутньої евакуації, витрати на яку пізніше відшкодує Гегемонія. Та все ж він чудово усвідомлював, що засилати на поле бойових дій «Ігдрасіль», такий прекрасний і вразливий зореліт, один із-поміж п'яти свого роду, — це страшенний ризик для Братства тамплієрів.

— Ваші друзі-пілігрими, — проголосив Гет Мастін, коли вони разом із Консулом вийшли на широченну платформу з невеличким товариством, що сиділо за одним кінцем довгого дерев'яного стола. Над ними, періодично повертаючись, коли корабель починав ризикати або кренитися, горіли зірки, а зеленим шатром зусібіч їх оточувало густе листя, так ніби вони всі опинилися всередині якогось великого круглого фрукта. Не встигли п'ятеро інших пасажирів підвестися, пропускаючи Гета Мастіна, як Консул збагнув, що це капітанська трапезна. Храмовник

зайняв за столом чільне місце. Порожній стілець поруч із ним чекав на його супутника.

Коли всі нарешті вместилися і за столом запанувала тиша, Гет Мастін офіційно представив їх один одному. Попри те, що Консул ні з ким із присутніх раніше не зустрічався, деякі імена були йому знайомі, тож він скористався тривалим дипломатичним вишколом та спробував розсортувати свої враження та персоналії по правильних поличках.

Ліворуч од Консула сидів отець Лінар Гойт — священник старомодної християнської секти, званої як католицизм. На якусь мить Консул був призабув значення чорного вбрання та пастирського комірця, аж потім пригадавши лікарню св. Франциска на Хевроні, де його лікували від алкогольного отруєння після першого і провального дипломатичного завдання майже чотири стандартні десятиліття тому. Коли храмовник назвав ім'я Гойта, в пам'яті чоловіка сплигло ще одне прізвище — іншого священнослужителя, котрий зник на Гіперіоні якраз у середині його консульської каденції на планеті.

Лінар Гойт здавався молодим, трохи більше тридцяти років од народження, але якісь події недавнього минулого страшенно його зістарили. Консул розглядав це худе обличчя, горби вилиць на землистою кольору шкірі, великі, запалі, у глибоких тінях очі, тонкі, скривлені в неминущому спазмі губи з настільки опущеними кутіками, що навіть цинічним усміхом це було важко назвати. А ще священник не стільки лисів, скільки страждав від радіаційних опіків. Назагал, він справляв враження людини, яка роками потерпала на хворобу. Тим дивнішим Консулові здавалося несподіване, фізичне віддуння юності в цьому чоловіку, що його досі можна було розгледіти під маскою прихованого болю: все ще помітна молодеча округлість лица, чиста шкіра і чуттєві вуста, які колись належали молодшому, здоровішому і геть не цинічному Лінару Гойту.

Поруч зі священником розмістився чоловік, чие обличчя кілька років тому було знайоме більшості громадян Гегемонії. Консул навіть було замислився, чи тривалість

колективної уваги в Усемережжі зараз була настільки ж кучою, як і за його перебування там. Певно, тепер ще коротшою. В такому разі полковник Федман Кассад, або ж Різник Південної Брешії більше знаменитістю не вважається, тим паче сумнозвісною. А от покоління Консула та всім мешканцям забарного емігрантського загуменку забути Кассада не вдасться аж ніяк.

Височенний полковник Федман Кассад (що майже на одному рівні зазірав в очі двометровому Гету Мастіну) був зодягнутий у чорний однострій Збройних сил, без жодного сліду знаків розрізнення та нагород, а тому чимось схожий на сутану отця Гойта. І на цьому спільне між двома чоловіками закінчувалося. Змарнілому образу Гойта протистояв засмаглий, підтягнутий і стрункий, немов пужално батога, Кассад із кремезними плечима, дебелими в'язами та мускулами, пасмути яких випиналися навіть на зап'ястках. Дрібні темні оченята полковника охоплювали своїм поглядом геть усе, немов лінзи примітивної відеокамери. А його обличчя складалося із самих кутів: суцільні тіні, площини та грані. Гойтів лик був якимсь нужденним, у Кассада ж — просто викарбуваним із холодного каменя. І вузька лінія рясної щетини, вистриженої по краю підборіддя, тільки додавала гостроти до всього образу полковника так, як кров відтіняє лезо кинджала.

Напружені і неквапні рухи військового нагадували Консулу ягуара земної породи, якого йому довелося колись бачити на Лузі в зоопарку приватного корабля-«ембріоносця». Говорив полковник тихо, однак ексдипломат помітив, що навіть паузи в його мовленні вимагають до себе уваги.

Більша частина довгого стола залишалася порожньою, все товариство збилося до купи в одному кінці. Навпроти Федмана Кассада розвалився чоловік, якого Гет Мастін представив як Мартіна Силену.

Силен виявився цілковитою протилежністю солдата, котрий сидів перед ним. Там, де Кассад був тонким та високим, Силен виглядав коротким і розгодованим — ні про яку форму тут і не йшлося. І тесаним рисам обличчя

Кассада протистояла жива та експресивна, ніби в земного примата, парсуна поета. Курдупель мовив на весь свій скреготливий та рипучий голос, скільки мав сили. На думку Консула, в поведках Мартіна Силенна таїлося щось демонічне, але на диво приємне: в усіх цих його розпашілих щоках, великому роті, заломлених дугах брів, гострих вухах та вічно рухливих руках із пальцями довгими, немов у досвідченого піаніста. Або душителя. На голові в нього красувався поскубаний сріблястий чубчик.

Мартіну Силену можна було дати під шістдесят, але Консул примітив зрадливий голубуватий відтінок на горлі та долонях і запідозрив, що цей чоловік уже неодноразово проходив терапію Поульсена. Відтак справжній вік поета міг складати як дев'яносто, так і всі сто п'ятдесят стандартних років. І якщо реальна цифра була ближча до крайньої межі, то Силен — Консул це знав достеменно — ще той шаленець.

Такою ж мірою, наскільки буйним та жвавим видавався поет, настільки його сусід випромінював безсумнівний і не менш вражаючий дух інтелігентної та вдумливої небагатослівності. Коли його назвали по імені, Сол Вайнтрауб підняв голову, і Консул відмітив про себе підстрижену сиву бороду, зморшкувате чоло та сумні світлі очі добре відомого науковця. Екс-дипломатові раніше доводилося чути перекази про Вічного Жида у його безнадійних мандрах, але з превеликим здивуванням на руках старого він помітив немовля — його доньку Рахіль, якій-то і було всього кілька тижнів од народження. Консул відвернувся.

Шостим пілігримом та єдиною жінкою серед присутніх була Брон Ламія. Коли її представили, детектив так прикипіла очима до Консула, що навіть після того, як вона відвела погляд, чоловік відчував усю його важкість.

Колишня громадянка Луза — планети, із силою тяжіння в 1,3 рази більшою, ніж на Старій Землі — Ламія заввишки здавалася такою самою, як і поет, що сидів за два стільці від неї справа, проте навіть її вельвет-кордовий комбінезон не міг приховати розвинутої мускулатури присадкуватого тіла. Чорні кучері сягали плечей, брови — дві

темні горизонтальні риси на широкому чолі, крупний і гострий ніс, що тільки додавав орлиної хижості погляду жінки. Її вуста були широкими та виразними, а через це — чуттєвими. Їх підняті кутики надавали легкому посміху і жорстокості, і рівною мірою грайливості. А чорні очі кидали виклик спостерігачу: спробуй-но вгадай, яка я цього разу.

Консулові спало на думку, що Ламію можна вважати красунею.

Після закінчення формальностей він прокашлявся і звернувся до храмовника:

— Гете Мастіне, ви казали, що прочан семеро. То сьомий — це немовля пан-Вайнтрауба?

Каптур Гета Мастіна повільно гойднувся зі сторони в сторону:

— Ні. Пілігримом може стати тільки той, хто робить свідомий вибір і рушає на пошуки Ктиря.

Товариство за столом заворушилося. Усім було відоме те, що знав і Консул: церква Ктиря дозволяє подорож на північ, лише коли кількість прочан складає просте число.

— Сьомий — це я, — відказав їхній господар, — Гет Мастін, капітан тамплієрського корабля-дерева «Ігдра-сіль» і його Істинний Голос. — Під час тиші, що запанувала за столом після такого оголошення, храмовник змахнув рукою, і клони заходилися подавати страви останньої перед посадкою трапези.

— То Вигнанці ще не в системі? — поцікавилася Ламія хриплим гортаним голосом, який напрочуд зачепив якісь струни в душі Консула.

— Ні, — відповів Гет Мастін. — Проте ми їх випереджаємо буквально на пару стандартних днів. Наші прилади зафіксували термоядерний вогневий контакт у межах тутешньої хмари Оорта.

— Значить, бути війні? — запитав отець Гойт. Слабкий голос у слабкому тілі. Всі промовчали, і священник розвернувся до Консула, так ніби питання від початку призначалося саме для нього.

Той зітхнув. Клони екіпажу подавали вино. Шкода, не віскі.

— А хтозна, що в цих Вигнанців на умі, — промовив він. — Здається, вони вже давно не керуються людською логікою.

Тут гучноголосо розреготався Мартін Силен і, махаючи рукою, пролив вино:

— Власне, можна подумати, що ми, *блядське* людство, колись керувалися людською логікою! — Він добряче приклався до келиха, витер губи і знову розсміявся.

— Якщо незабаром почнуться серйозні бойові дії, — спохмурніла Ламія, — влада може заборонити нам посадку.

— Не заборонить, — відказав Гет Мастін. Сонячне проміння пробилосся крізь складки його клобука й освітило жовтувату шкіру.

— Порятуватися від певної смерті під час війни, щоб однозначно наразитися на смерть від Ктиря, — пробурмотів отець Гойт.

— «There is no death in all the Universe!» — вибухнув цитатою Мартін Силен, так що й подорожного в глибокій криогенній фузі розбудив би. Поет осушив свій келих і підніс спорожнілий кубок у тості, який, напевно, проголошував зіркам:

Немає смерті в Універсумі!

Не пахне смертю, смерть – мана. Тужи, тужи,

Тужи, Кібело, бо це вина твоїх дітей убивчих,

Що Бог тепер — тремтячий паралітик.

Тужімо, братіє, тужім, бо я знесилився,

Я немічний, мов очерет і як мій голос —

О болю, болю немочі!

Тужіть, тужіть за мною, умирущим...

Поет раптом зупинився і долив собі вина, не забувши відригнути в тиші, що запанувала після його декламації. Шестеро перезирнулися. Консул завважив, що Сол Вайнтрауб ледве посміхався, аж доки на руках у нього не заворушилося немовля і не відволікло його.

— Ну, що ж, — непереконливо почав був отець Гойт, ніби намагався пригадати, що в нього крутилося на язиці ще якусь мить тому, — якщо конвой Гегемонії відлетить і Вигнанці просто займуть Гіперіон, то, може, окупація буде безкровною і вони нам не перешкоджатимуть?

Полковник Кассад тихо розсміявся:

— А Вигнанцям не потрібно *окупувати* Гіперіон. Коли вони підкорюють планету, то потім плюндрують її і грабують — це в них виходить найліпше. На гобелки спалюють міста, на порох перетирають обвуглені гобелки і спікають потім усе докупи, аж поки все не починає світитися від жару. Вони розтоплюють полюси, випарюють океани, а накипом ніби сіллю засівають усі материки, щоб на них більше ніколи й нічого не росло.

— Ну... — намірився щось відповідати отець Гойт, але речення так і не закінчив.

Поки клони прибирали суп і салати та розчищали місце під головну страву, бесіда не клеїлася.

— Ви казали, нас ескортує військовий зореліт Гегемонії, — звернувся Консул до Гета Мастіна, коли вони розправилися з ростбіфом та вареним небесним кальмаром.

Храмовник кивнув і тицьнув рукою вгору. Консул примружився, але нічого не зміг роздивитися серед зірок, що невпинно оберталися навколо корабля-дерева.

— Тримайте, — перехилився через отця Гойта полковник Кассад, простягаючи Консулу розкладний військовий бінокль.

Консул вдячно кивнув, ввімкнув пристрій та обстежив клапоть неба, на який вказав Гет Мастін. У біноклі тихенько дзижчали гіроскопічні кристали, стабілізуючи оптику та обстежуючи район згідно із заданим пошуковим алгоритмом. Раптом картинка завмерла, розпливлася, збільшилася та завмерла.

Коли корабель Гегемонії заповнив собою окуляр, Консул мимоволі аж видихнув із подиву. Адже окреслений електронікою контур належав не очікуваній ексдипломатом насініні самотнього бій-розвідника і навіть не

грушеподібному обрису факельника, а матово-чорному ударному кораблю ВКС. І вражав він своїм виглядом саме так, як тільки вміють військові флоти от уже яке сторіччя. Чотири комплекти витяжних стріл спінового зорельота Гегемонії були недоладно втягнуті і «приталені» в бойовій готовності, на шістдесят метрів простягався стрімкий, схожий на вістря стріли якихось протоіндіанців-кловісів командний модуль, а рушій Гокінга і блістери термо-ядерного синтезу ніби її оперення розташувалися далеко в хвостовій частині, обсівши пускову шахту.

Нічого не сказавши, Консул повернув бінокль Кас-садові. Якщо «Іггдрасіль» супроводжує цілий ударник ВКС, то яка ж тоді вогнева потуга всього з'єднання військ Гегемонії в районі, який боронитиметься від навали Вигнанців?

— Скільки нам іще до посадки? — поцікавилася Ламія, яка ганяла свій комлог, намагаючись достукатися до інфосфери корабля-дерева, і розчарувалася, коли не змогла отримати відповіді на свої запити. Або ж на-впаки — змогла.

— Чотири години до виходу на орбіту, — пробурмотів Гет Мастін, — плюс іще кілька хвилин у спусковому апараті. Із цією метою наш друг консул великодушно запропонував скористатися його приватним кораблем.

— Ми летимо до Кітса? — озвався Сол Вайнтрауб. Учений вперше подав голос з того часу, як накрили стіл.

Консул кивнув.

— Навіть зараз це єдиний космопорт Гіперіона, який у змозі приймати пасажирські кораблі, — проказав він.

— Космопорт? — У голосі отця Гойта бринів гнів. — Я гадав, ми рушимо одразу на північ. У царство Ктиря.

Гет Мастін терпляче похитав головою.

— Проща завжди починається у столиці, — заявив він. — Добиратися до Гробниць часу кілька днів.

— Кілька днів, — встрягла Ламія. — Це безглуздя.

— Можливо, — погодився тамплієр. — Як би там не було, а все відбуватиметься саме так.